

Я Красоту Леплю Руками...

13-letnia Olya na zanyatiyax u lyubimoy prepodavatelynitsy delaet novuyu kompozitsiyu.

НАТАЛЬЯ ТКАЧУК

«Мария обожает цветы и красивые вещи. Она «инфицирует» нас этим увлечением», – говорит об учителе биологии ее коллега Корнелия Ревенко. «Когда у меня плохое настроение, – продолжает она, – и на душе скверно,

я иду к Марии в кабинет, чтобы зарядиться положительной энергией. Там всегда царит атмосфера теплоты, добра и красоты».

Мария Павличенко – учитель биологии по образованию. Но по призванию и велению души она – художник в самом широком смысле этого слова. Мария делает необычные компо-

зиции, в которых использует живые цветы, сухоцветы, и фрукты, семена растений, листья и ветки деревьев, каштаны, орехи и даже битое стекло и черепицу. Люди, которые видели ее работы, говорят, что они настолько красивы, что глаз оторвать нельзя.

26 лет назад после окончания Тираспольского педагогического ин-

ститута эта улыбчивая женщина попала по распределению в Кишинев. «Центр юного натуралиста» находился тогда на бульваре Траян 3. Организовав тут кружок «Искусство аранжировки цветов», она стала любимицей всех детей. К ней потянулись десятки юных ценителей красоты самого разного возраста, начиная от самых маленьких, семилетних. Одна из ее нынешних учениц, 12-летняя Рената, занимается в кружке четыре года. Бросать занятия не собирается. «Здесь я могу свои фантазии сделать живыми. Больше всего люблю делать бансай». В переводе с японского бансай – дерево в горшке. Дети делают искусственные деревья из цветов, листьев деревьев, цветной бумаги и разноцветных лент. «Когда я начинаю делать композицию, – говорит 13-летняя Оля, – не знаю, что у меня получится. Я люблю делать что-то из живых цветов. Недавно сделала маме букет на день рождения».

Несколько лет назад Мария организовала такой же кружок и в воспитательном центре «Pas cu pas» (улица Дечебал, 91а). Там она учит самых маленьких детей делать поделки. Кроме того, Павличенко ведет уроки труда в гимназии «Pro Succes», а в свободное время работает аранжировщиком праздничных букетов.

Валентина Лунгу, бывшая одноклассница Марии, а ныне директор центра «Pas cu pas» вспоминает, что в школе никто не выбрасывал ни стеклышко, ни бусинку, прежде чем не покажет Марии. Вдруг из этого можно сделать что-то красивое. Из ненужных на первый взгляд вещей Мария могла соорудить подставку для ручек, вазу для цветов, рамку для фотографий. «Золото валяется у нас под ногами, просто его надо уви-

Ваза, сделанная ученицей из обычной стеклянной бутылки.

дет, – говорит она. – Сделать что-то нужное и радующее глаз можно даже из того, что находится вокруг тебя: травы, бурьяна, мусора».

Одна из ее коллекций состоит из ваз. Украшенные цветами, сухими ветками, бархатной бумагой, семенами стеклянные бутылки гордо занимают свои места на полках.

Мария рассказала историю о своей ученице, которая участвовала в конкурсе поделок. С помощью цветов, веток деревьев, рисунков, лент и бутылки она сотворила чудо. Из обыкновенных стеклянных емкостей 12-летняя девочка сделала не похожие одна на другую вазы. Жюри оценку девочке не поставило. Сказали, что бутылки слишком красивые, и наверняка она их купила, а не сделала своими руками.

Но самым любимым материалом

для Марии Павличенко остаются живые цветы. Желтые розы она любит больше всего, даже, несмотря на то, что их считают символом разлуки. Поэтому однажды она очень удивилась, когда будущая невеста попросила сделать свадебный букет именно из желтых роз. За последние 5 лет ее работы аранжировщиком свадебных композиций такая необычная просьба была первой.

Заветная мечта этой необыкновенной женщины – построить огромную теплицу для цветов в нашем городе, чтобы розы, хризантемы, лилии, орхидеи не привозили из других регионов за большие деньги, а выращивали у нас.

«Цветы – это жизнь. Я радуюсь, когда смотрю на них, ведь они всегда «улыбаются» – говорит Мария.

Искусственное дерево «бансай» украсит любой интерьер.

Antrenăm Memoria Copiilor prin Puzzle

RODICA DIMITRIU

Intelectul copiilor se dezvoltă mai ușor dacă alegeți jocuri potrivite vârstei. Cele de logică sunt recomandate după trei ani, susțin psihologii. Jocurile puzzle și lego sunt indicate micuților, fiindcă le antrenează memoria.

Daniel Miron are 12 ani și este pasionat de mai mulți ani de jocul de puzzle. El consideră că este o preocupare destul de «bărbătească» și necesită atenție, insistență, curiozitate, pasiune și multă, multă răbdare. Era mic când a început să adune primele puzzle-uri. A pornit de la desene simple, iar astăzi are o colecție de peste 40 de puzzle-uri complicate precum har-

ta lumii sau reproduceri ale unor tablouri cunoscute. «Cel mai mare succes, îmi arată cu mândrie Daniel, este harta lumii, un puzzle complicat din 1500 de elemente». A avut nevoie de peste șapte ore pentru a-l aduna! Tăticul l-a pus în ramă pe perețe. Cu celelalte a fost mai simplu, «uneori aveam atâta inspirație, încât abia de mai reușeam să plasez piesele la locul lor, nu-mi ajungeau două mâini», spune el. «Cele mai multe dintre puzzle-uri mi le-au cumpărat părinții, dar și prietenii, întrucât știu că pentru mine aceste jocuri sunt niște cadouri deosebite», a mai spus Daniel.

«În clasa a II-a, iar mai apoi și în clasa a IV-a a organizat câte o expoziție la școală, pentru colegii săi. Mulți dintre prietenii

îl priveau cu admirație, iar alții cu uimire sau neîncredere», povestește Nina Miron, mama băiatului. Pasiunea pentru puzzle-uri îl ajută și la Școala de Arte «Alexei Stărcă», unde studiază pictura. Are lucrări realizate în diferite tehnici, dar cel mai mult îi place grafica și peisajul. «Mai am doi fii, Mihai, care are nouă ani și Cristi, de șase ani, dar ei sunt mai puțin ocupați de puzzle-uri, deși urmăresc cu atenție cum fratele mai mare se străduie să găsească locul fiecărei piese», îmi spune dna Miron.

«Jocurile de construcție dezvoltă gradul de independență. În același timp, copiii nu au impresia că li se impune ceva, întrucât alegerea le aparține. Este stimulată atenția și memoria», susține Cornelia

Revenco, psiholog la Școala-grădiniță nr.152 de la Botanica. «Jocurile de construcție dezvoltă abilitățile practice ale copiilor și vederea în spațiu. Totodată, ele îi determină pe copii să învețe să facă planificări», completează Cornelia Revenco.

Ce spune Enciclopedia?

Puzzle denumește orice tip de joc, jucărie sau problemă care solicită ingeniozitate, logică, perspicacitate și perseverență pentru a ajunge la o soluție.

Limba română a preluat termenul puzzle din limba engleză care înseamnă decupaj.

Jocul de puzzle constă în reconstituirea unei imagini sau a unui obiect tridimensional din numeroase piese, diferite ca formă și culoare, ce se pot intercala. Pentru multe persoane această activitate este un hobby. Jocul poate avea de la 9 piese până la mii de piese, mărind astfel dificultatea, dar și interesul pasionaților.

Istoria acestui tip de joc pornește de la o pictură sau un desen realizat pe o placă de lemn care apoi este decupată în mici forme ce pot fi mai apoi reasamblate. După aproximativ 300 de ani de la primele forme de joc, puzzle-ul este astăzi realizat din carton, întrucât acest material este mai convenabil.

Știți că...

Logo-ul enciclopediei libere Wikipedia este și el un puzzle. O sferă tridimensională formată din diverse piese (cu piesa de deasupra lipsă) simbolizând munca de echipă și o enciclopedie fără sfârșit sau într-o expansiune permanentă.

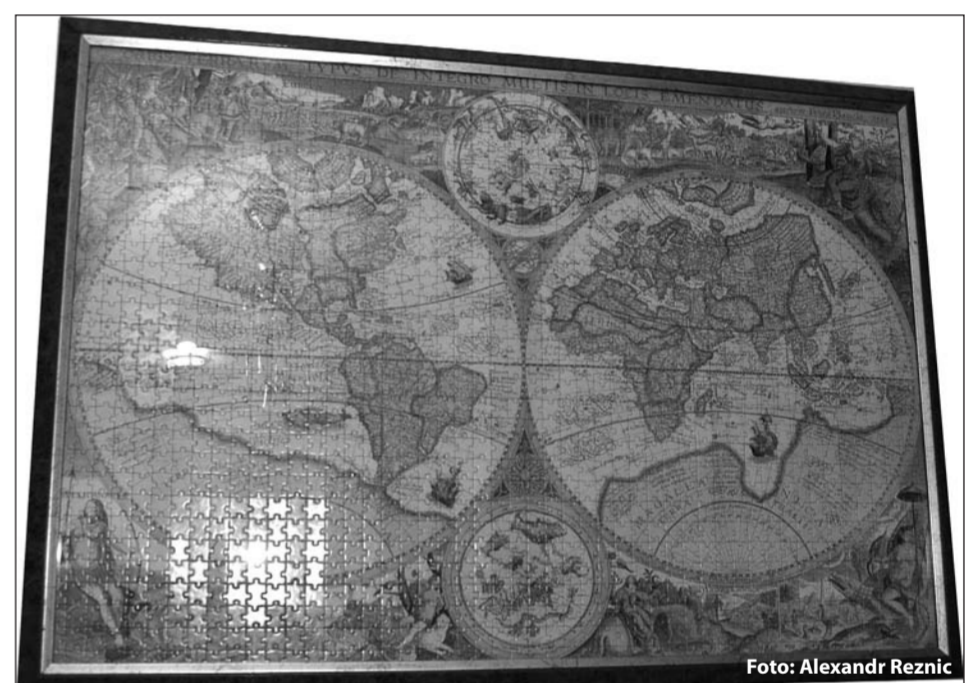
Jocuri și aptitudini

* Abilitățile practice și vederea în spațiu se pot dezvolta prin jocuri de construcție precum lego sau puzzle.

* Aptitudinile lingvistice se dezvoltă prin jocuri de cuvinte (sinonime sau antonime).

* Gândirea abstractă se poate «antrena» cu ajutorul cubului rubic sau al șahului.

* Abilitățile sociale se dezvoltă prin jocurile de negociere («Nu te supăra, frate!»). Totodată, acestea sunt și modalități cu ajutorul cărora copiii învață să câștige, dar și să piardă.

«Harta Lumii» are 1500 de elemente și Daniel Miron a muncit șapte ore pentru a reasambla acest puzzle.

Față în Față

continuare din pag. 1

opinia Dvs, cum ar putea fi soluționată această problemă?

O altă biserică se construiește pe str. Independenței. Aceasta va deservi atât sectorul Centru, cât și o bună parte din sectorul Botanica. De asemenea există un proiect de biserică preconizat pentru str. Valea - Crucii.

Pe strada Cuza – Voda nu există troleibuze și autobuze, circulă doar maxi-taxi. Spuneți-ne, în ce măsură este posibilă dotarea acestei strazi cu transport public?

În general, problema transportului la Botanica este una acută. Din câte cunosc, parcul de autobuze se va extinde. Am insistat de mai multe ori să fie schimbată schema circulației transportului public. Pe moment, există un acord comun în acest sens, însă nu dispunem de resurse financiare pentru realizarea lui.

Pietonii care traversează bd. Decebal, pe segmentul dintre centrul comercial «Jumbo» și piața din regiune spun că este foarte periculos. Nu există nici semafor, nici trecere pentru pietoni. În

Problema dată a fost discutată anterior cu șeful Direcției Transport Public și Comunicații Veaceslav Jărnă. Din câte știu, situația dată urma să fie rezolvată împreună cu Poliția Rutieră și centrul comercial «Jumbo». Trebuie să găsim formula ideală pentru o trecere civilizată, fiindcă, într-adevăr, aici există un risc sporit de accidente.

Pe aleea din str. Independenței se adună zilnic în jur de 30 de pensionari pentru a juca șah. Ei au solicitat o încăpere pentru a desfășura jocurile în condiții mai bune, însă Direcția Locativă din teritoriul le-a cerut 52 mii de lei. Pensionarii nu dispun de acești bani. Cum credeți că ar putea fi ajutați acești oameni?

Faptul că s-a ajuns la un consens privind acordarea unui spațiu este deja bine. Desigur că pensionarii nu au posibilitatea să achite suma anunțată. Dar, trebuie să studiez mai atent acest caz, pentru a afla mai multe detalii și a vedea ce putem face.

Vă mulțumim!

Daniel Miron face un ultim efort pentru a pune «Titanicul» pe linia de plutire.

Copiii Germani pe Post de Moș Crăciun

ROXANA TEODORCIC

Nu este Anul Nou, însă elevii Școlii Primare nr. 9 din Chișinău se bucură din plin de cadourile primite din Germania. Cu ajutorul unui grup de elevi din Mössingen a fost echipată sala de calculatoare din școală.

De când există o sală de computere în școală, Rebeca Furnic, elevă în clasa a IV-a, a învățat să deseneze și să culeagă texte. «Este bine că avem în școală o sală atât de bună. Când vom fi mai mari, ne va fi foarte greu să ne angajăm, dacă nu vom avea cunoștințe PC», a spus Rebeca.

Mirela Fetescu este încântată de condițiile de lucru din acest an: «Acum

sala este modernă, are toate lucrurile necesare». La început, în timpul orelor, Mirela lucra mai puțin timp la calculator, dar acum ea se bucură de aceasta din plin.

Surprizele au început în 2001, când Școala Primară nr. 9 a fost vizitată de Jürgen Klinsmann, membrul fundației germane «AGAPEDIA». În urma discuțiilor cu elevii, Jürgen a rămas uimit de inteligența

acestora, însă dezamăgit de lipsa tehnicii necesare pentru instruirea lor.

Banii necesari pentru procurarea echipamentului din anul acesta au fost adunați de 17 elevi de la Școala Generală din orașul Mössingen, Germania, conduși de către profesorul Thomas Michl. Thomas Michl a aflat despre lipsa echipamentului tehnic necesar pentru Școala Primară nr. 9 de la organizația «AGAPEDIA». Atunci el împreună cu elevii săi au decis să ajute tinerii. Au confecționat diverse lucrări: picturi, felicitări etc., pe care le-au vândut turiștilor în timpul unui festival. Din banii acumulați de la acest festival

precum și din donații oferite de comunitate au procurat 6 calculatoare.

Tatiana Znamenschi, profesoara de informatică, susține că acum copiii vin cu plăcere la ore. «Au interes și se simt mai liberi», a spus Tatiana.

În ultimii ani școala a progresat enorm datorită acestui ajutor material, iar profesorii sunt stimulați să predea fiindcă au condițiile necesare de muncă. «Este mai ușor pentru profesori să desfășoare acum lecțiile de informatică. Toți elevii lucrează concomitent. O satisfacție incomparabilă primim atunci când vedem micuții din

clasă concentrându-se asupra lucrului la calculator. Se simte curiozitatea lor pentru tehnologiile informaționale», a zis Silvia Guzun, directorul școlii. Până a fi echipată cu numărul necesar de computere, în sala de informatică puteau să lucreze doar șase copii din 25, restul își așteptau rândul.

În 2002 școala primește primul cadou – un calculator, o imprimantă și rechizite necesare pentru procesul de instruire. Utilajul primit a fost folosit pentru editarea ziarului școlar, «Primii Pași». În 2003 școala devine mai bogată cu încă șase computere.